

РЕШЕНИЕ

№ 2655

гр. София, 22.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав**, в публично заседание на 03.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **458** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба с вх. № 1212 от 15.01.2014 г., по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от Л. П. Р., с ЕГН [ЕГН], чрез редовно упълномощената адв. Г. М. от С. адвокатска колегия, с адрес в [населено място], [улица], ет. 2, ап. 13, срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 3000 от 16.12.2013 г., издадена от полицейски орган от Първо районно управление „Полиция” (РУП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) - Министерство на вътрешните работи (МВР). С оспорената заповед Р. е задържан за срок от 24 часа, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Оспорващият твърди, че заповедта за задържане е незаконосъобразна, необоснована и неправилна, издадена в противоречие на материалния закон и процесуалните правила. Поддържа, че същата не съдържа посочване на фактическите основания за издаването ѝ, което е задължително. Протоколът, съставен за извършения обиск на Р. не внася яснота по този въпрос, доколкото в него не е посочено основаниято за извършването му – чл. 68 ЗМВР съдържа две алинеи, първата от които с четири предложения. Отделно от това оспорващият сочи, че не са били налице и материалноправните предпоставки за издаване на заповедта доколкото непосредствено преди задържането му е бил разпитан в процесуалното качество на свидетел по досъдебно производство ЗМ № 4335/2013 г. по описа на 01 РУП – СДВР. Следователно към момента на

издаването на заповедта са липсвали данни за извършено от него престъпление, което да обосновава задържането му за срок от 24 часа. Предвид изложеното, моли отмяната на оспорената заповед.

В съдебните заседания, редовно призован, Р. не се явява, но се представлява от адв. М., която от негово име поддържа жалбата. Обръща внимание, че доколкото доверителят ѝ е бил разпитан по посочения в заповедта ЗМ в качеството му на свидетел, за него нататък са важали правилата на Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), а не на ЗМВР. По същество моли отмяната на оспорения административен акт. Претендира направените по делото разnosки.

Ответникът полицейски орган от Първо РУП – СДВР, издал оспорената заповед, редовно призован, не се явява, но се представлява от редовно упълномощен юрисконсулт, който от негово име оспорва жалбата. Пояснява, че целта на задържането на Р. и оставането му в РУП е изясняване на всички обстоятелства във връзка с образуваното досъдебно производство предвид дадените от него противоречиви показания „...по време на задържането му”. По същество моли жалбата да бъде отхвърлена. Твърди, че мотивите на оспорената заповед се съдържат в нея и в документите, които се съдържат в представената по делото административна преписка. Поддържа, че към 16.12.2013 г. по отношение на Р. са били налице основания същият да бъде задържан, както и достатъчно доказателства да бъде привлечен в качеството му на обвиняем с постановление от 17.12.2013 г. Към момента на задържането за полицейския орган са били налице доказателства, че съществува реална опасност Р. да се укрие, както и такива, че е бил съпричастен към образуваното досъдебно производство. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

С. градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството и не дава заключение по предявеното оспорване.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването и като подадена в срока по чл. 149 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 4 ЗМВР, е процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

С Постановление за привличане на обвиняем от 09.12.2013 г. (л. 43), в качеството на обвиняем по ДП № ЗМ 4335/13 г. по описа на Първо РУП – СДВР, пр. пр. № 45965/13 г. е привлечен Л. П. П. за извършено престъпление по чл. 198, ал. 1, пр. 1 от Наказателния кодекс (НК) за това, че на 08.12.2013 г., около 17,20 часа, в [населено място], в[жк], [улица], пред бл. 3 е отнел чужди движими вещи – един брой мъжка чанта, съдържаща документи и ключове за автомобили от владението на К. И. Н., с намерение противозаконно да ги присвои, като употребил за това сила – нанесъл удари с електрошокова палка по лицето и врата на Н., след което взел чантата и избягал.

На 08.12.2013 г. Л. П. е дал писмено сведение (л. 50, 51), в което е признал извършеното деяние – грабеж и е заявил, че чантата с документи и ключове за автомобили, предмет на грабежа, е оставил при свой приятел – Л., в негово жилище, което се намира в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Помолил Л. (Л.) да остави чантата в дома му до следващия ден, когато щял да отиде за си я вземе. Уведомил го

за съдържанието и.

Установено било, че лицето Л. е Л. П. Р. (вж. докладни записки на л. 27 – 29 и л. 31, 32). Същият ползвал жилището в[жк]под наем. Имал регистриран постоянен адрес в [населено място], [улица] № 15 и настоящ адрес в [населено място], [улица]. При посещение на адреса в[жк]не били установени лица. Р. бил намерен на мобилен телефонен номер [ЕГН] и бил поканен да се яви пред адреса на жилището, което той ползва под наем. Заявил, че ще бъде там след половин час, но не се явил и изключил мобилния си телефон. Впоследствие (на 09.12.2013 г.) били посетени постоянния му и настоящ адреси (вж. докладна записка на л. 30), но Р. не бил установен отново. Предвид това и отправената покана до Р. да се яви, на която той не откликнал, Д. направил извод, че лицето се укрива от органите на МВР.

При проведеното претърсване и изземване на 09.12.2013 г. в апартамента в [населено място],[жк], който Р. обитавал, е намерено и иззето единствено един брой самозалепващо се пликче с растителна маса (вж. л. 61 –64).

На 10.12.2013 г. е проведен разпит на П. П. (полицай в Първо РУП – СДВР), в качеството му на свидетел по ДП № 3М 4335/13 г. (л. 52 – 54). Той е изнесъл, че по време на работа с Л. П. след задържането му на 08.12.2013 г., в присъствието на полицаите Д. и Ц., П. е заявил, че непосредствено след грабежа е занесъл вещите в[жк], бл. 118 и ги е предал на Л. Р.. П. споделил, че разказал на Р. за извършения грабеж и го уведомил, че чантата с вещите, които му е дал, са именно от грабежа. Р. казал на П., че може да ги продаде, тъй като има контакти с подходящи лица, които по – късно ще поискат откуп от автокъщата, за да ги върнат.

На 16.12.2013 г. Р. се явил в сградата на Първо РУП – СДВР. Тогава бил разпитан в качеството на свидетел по ДП № 4335/2013 г. (вж. протокол за разпит на свидетел на л. 33, 34). Заявил, че не си спомня кога за последен път се е виждал с Л., а на 08.12.2013 г., по тъмно, заминал за М.. Настанил се в хотел „Сак А.”, където пребивавал до прибирането си в С.. Отишъл в циганската махала на М., където свирил. В С. се прибрал на 16.12.2013 г. Така изложеното от Р., не се потвърждава от изнесеното от разпитаните в качеството им на свидетели на 16.12.2013 г. (след задържането на Р.) Г. В. (л. 72 – 74) и В. В. (л. 75 –76).

На 16.12.2013 г., в 12,10 часа, Р. е задържан за срок до 24 (двадесет и четири) часа в помещение за временно задържане на Първо РУП – СДВР, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР по 3М 4335/13 г. Задържането е разпоредено от оперативен работник Р. Д. при Първо РУП – СДВР. Заповедта е връчена на Р.. При направения на Р. обиск на основание чл. 68 ЗМВР, у оспорващия са били вещи, описани в Протокол за личен обиск на лице (л. 8). Последният е освободен на 17.12.2013 г. в 12,00 ч. (л. 6, 7 от делото).

След запознаване с материалите по ДП № 3М 4335/2013 г. по описа на Първо РУП – СДВР, пр. пр. № 45965/ 13 г., старши разследващ полицай К. е издала Постановление за привличане на обвиняем от 17.12.2013 г. (л. 77, 78). С него Р. е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл. 215, ал. 1 от НК за това, че на 08.12.2013 г. в [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „А”, ет. 1, ап. 1, с цел да набави за себе си имотна облага, укрил, придобил и спомогнал да бъдат отчуждени чужди (собственост на К. И. Н.) движими вещи – ключове за автомобили, за които предполагал, че са придобити от Л. П. П. чрез престъпление. Взета му е мярка за неотклонение „парична гаранция” в размер на 1000,00 лв. Постановлението е предявено на Р. на 17.12.2013 г. в 12,25 ч. в присъствието на адвокат.

Към 16.12.2013 г. Р. Д. е изпълнявал длъжността разузнавач IV степен в 01 група „Престъпления против личността” на сектор „Противодействие на криминалната престъпност” към Първо РУП – СДВР, категория Г – II степен (вж. служебна бележка на л. 26 и л. 42).

При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, направи следните правни изводи:

Оспорването по жалбата се явява неоснователно по следните съображения:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен орган (чл. 63, ал. 1 ЗМВР и чл. 62, ал. 1 ППЗМВР, във вр. със служебната бележка на л. 26 и л. 42). При издаването ѝ полицейският орган е действал в условията на оперативна самостоятелност, с каквато е разполагал (чл. 169 АПК). Заповедта е издадена в установената от закона форма, съответства на целта на закона и на материалноправната разпоредба, посочена като правно основание за издаването ѝ, поради което е законосъобразна и оспорването срещу нея следва да бъде отхвърлено.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР, посочена като правно основание за издаването на оспорената заповед, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За прилагане на тази мярка не се изискват категорични доказателства, установяващи участието на лицето в извършването на конкретно престъпление. Необходимо е наличието на конкретни данни, обосноваващи предположението, че има вероятност задържаното лице да е извършител на престъпление или да е съпричастен към него по някакъв начин.

Видно от процесната заповед, Р. е задържан на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР по ЗМ 4335/13 г. Макар и не съвсем подробно и точно възпроизведено, очевидно е фактическото основание за издаване на заповедта за задържане на лицето – наличие на данни за извършено престъпление по ЗМ 4335/13 г. Такива безспорно са били налице към момента на издаването на оспорения акт – казаното от полицаи П. П. по време на разпита му като свидетел по ДП № ЗМ 4335/13 г. на 10.12.2013 г. В закона няма изискване тези данни да бъдат писмени. Препращането към образуваното ДП в мотивите на заповедта също съставлява мотивиране на акта от фактическа страна. Ето защо, съдът намира за неоснователни оплакванията на оспорващия в обратния смисъл. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен с оглед на изискванията на чл. 63, ал. 2 ППЗМВР - посочено е основаниято за задържането, като не е необходимо излагане на подробни фактически обстоятелства, като основания за задържане на лицето. Към момента на задържането на лицето административният орган е разполагал с данни за извършено от Р. конкретно престъпление – такова по чл. 215 НК. Затова в съответствие с разпоредбата на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР ответникът е предприел издаването на оспорения акт. Тоест, последният се явява материалнозаконосъобразен. Заповедта съответства на целта на закона. От приетите по делото доказателства безспорно се установи, че след задържането на Р. до освобождаването му на 17.12.2013 г., в 12,00 часа са извършени редица процесуални действия – издадено е Постановление за възлагане на действия по разследването по реда на чл. 108 НПК, извършени са разпити на лицата Г. В. и В. В.. Задържането на Р. се явява част от разследването на извършено от него престъпление. То е било необходимо предвид наличните данни, които са уличавали Р. в извършването на престъпление.

В настоящия случай, при издаването на заповедта, полицейският орган е действал при условията на оперативна самостоятелност, с която е разполагал. Съгласно чл. 4, ал. 2 АПК, административните актове се издават за целите установени в закона, а чл. 6 АПК въвежда принципа на съразмерността като материалноправно изискване за законосъобразност на административния акт. Именно в така определените от цитираните норми рамки, е упражнил предоставената му компетентност административният орган в настоящия случай. В този смисъл неоснователни за възраженията на Р., че правата му като адресат на спорния акт са засегнати в по-голяма степен от най-необходимото от гледна точка на целта, за която той се издава. Дейността на полицейските органи съгласно чл. 58 ЗМВР е да предотвратяват и разкриват престъпления, а приложението на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР е в рамките на оперативната им самостоятелност, с оглед преценката за наличието на връзка между задържаното лице и извършеното престъпление.

Не намират опора в закона възраженията относно приложимостта на разпоредбите на ЗМВР по отношение на Р., разпитан в качеството му на свидетел по ДП № 3М 4335/13 г. Съгласно чл. 56, ал. 1 и чл. 63 НПК, мярката за неотклонение "задържане под стража" може да се вземе само по отношение на обвиняем. В НПК не са предвидени ограничения за приложението на чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР в случаите, когато в хода на досъдебно производство се установят лица, за които има данни за съпричастност към осъществяване на престъпление, но за които към този момент не са налице предпоставките по чл. 219, ал. 1 НПК.

Поради изложеното, оспорването по жалбата срещу заповедта е неоснователно и следва да бъде уважено.

По разностките:

По делото е направено искане от Р. за присъждане на направените от него разноски. Предвид изхода на спора обаче, то се явява неоснователно. Юрисконсултско възнаграждение се претендира от процесуалния представител на ответника и поради неоснователността на оспорването такова следва да бъде присъдено. На основание чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакцията към датата на приключване на устните състезания) съдът следва да осъди Р. да заплати на СДВР сума в размер на 400,00 (четиристотин) лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК и чл. 143, ал. 3 АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Л. П. Р., с ЕГН [ЕГН], подадена чрез редовно упълномощената адв. Г. М. от С. адвокатска колегия, с адрес в [населено място], [улица], ет. 2, ап. 13, срещу Заповед за задържане на лице с рег. № 3000 от 16.12.2013 г., издадена от полицейски орган от Първо Районно управление „Полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която Р. е задържан за срок от 24 часа, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Л. П. Р., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 400,00 (четиристотин) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: